

41. møde.

Onsdag den 19. januar kl. 14.

Formanden: Da landbrugsministeren i øjeblikket er optaget af forhandlingerne i folketinget, går vi først til dagsordenens punkt 3, som er:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (vedrørende kommunehjælpens størrelse).

(Første behandling findes i tidenden sp. 417).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 126 af 13. juni 1914 om jordemodervæsenet.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3761; fremsættelsen findes i tidenden sp. 409).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingeborg Hansen: Af bemærkningerne til det lovforslag, som her foreligger til behandling, og af den højtærede indenrigsministers fremsættelsestale fremgår det, at det udvalg, der er nedsat vedrørende fødselshjælp m. v., først om nogen tid vil kunne afslutte sit arbejde, og man har derfor ment, at der allerede nu bør søges gennemført visse forbedringer af distriktsjordemødrenes økonomiske forhold, både løn og pension. Loven er tænkt at skulle være af midlertidig karakter.

Jeg kan på mit partis vegne udtale min glæde over, at man nu uden at afvente udvalgets afsluttende arbejde tager disse

spørgsmål op til behandling. Løn- og pensionsforholdene for distriktsjordemødrene er ringe og har været det, vi kan vist sige altid. De vederlag, de oppebærer, står i et dårligt forhold til det arbejde, de yder. Det er, som om dette meget vigtige, man kan sige livsvigtige arbejde, aldrig rigtig har fået den anerkendelse, det har krav på; jeg tror, jeg tør sige, at de krav, som arbejdet stiller til jordemødre, i almindelighed bliver undervurderet. Det hændte engang, at en kvinde, som havde født 8 børn til verden, sagde til mig: fødslerne har tit været strenge, men der er ingen smerter, man glemmer så hurtigt som fødselssmerterne. Det gjorde stærkt indtryk på mig; jeg syntes, det lød smukt, men det er vel også naturligt, at det er sådan. Men mon ikke den omstændighed, at man hurtigt glemmer fødselsvanskelighederne, medfører, at man også hurtigt glemmer den hjælp, der er ydet under vanskelighederne? Jeg har i hvert fald siden dengang tænkt mig, at dette, at vanskelighederne er overstået og smerten glemt, måske kan have været bestemmende for, eller i hvert fald medvirkende til, at jordemødrenes gerning aldrig er blevet anerkendt og lønnet efter fortjeneste.

Jordemødrene skal gøre tjeneste hele døgnet rundt. De må ofte ud midt om natten, ad lange veje i et herrens vejr, arbejde med langvarige fødsler og ofte under vanskelige og små forhold i hjem, hvor der mangler det nødvendigeste. I mange tilfælde står de med eneansvaret både for det menneskeliv, der bringes til verden, og for den kvinde, der bringer det til verden. Det er et anstrengende arbejde, som stiller store krav til jordemødrene. Men det er nu ikke sådan, at man hører beklagelser fra jordemødrene over deres arbejde, selvom det har været nok så svært. Jeg har hørt mange jordemødre betegne deres arbejde som det bedste i verden, fordi det er en stadig glæde og for mange af dem næsten en lykkefølelse at stå overfor den begivenhed, fødslen er, en begivenhed, som ganske vist er ganske naturlig, men som man alligevel næsten kan betegne som et mirakel, et under, dette, at et barn bliver til. Hver gang er det en oplevelse for jordemoderen at medvirke til denne store begivenhed, at kunne give moderen det nyfødte barn renvasket og istandgjort. Men selvom arbejdet føles som en lykke og en glæde, skal det dog vederlægges således, at man får en anstændig levevej ud af det, og der må ved vederlaget tages hensyn til de bekostninger, der er forbundet med gerningen. Jordemødrene får nu en uddan-